

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Zamboch_Miroslav-Adrenalinova_jizda.PDB

PDB Name: Adrenalinová jízda
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.7.2004
Modification Date: 31.7.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Adrenalinová jízda

Miroslav Žamboch

Publikováno se souhlasem autora, zdroj : {www.miroslavzamboch.cz}

Bylo půl jedenácté a Negr ještě do baru nedorazil. Podle mých informací to měl být jeho oblíbený podnik. Nebyl jsem netrpělivý, nesměl jsem být, pokud jsem tohle řemeslo chtěl ještě pár let vykonávat. I když - dnešek nebyl ani z poloviny tak náročný jako má obvyklá práce.

"Co si dáte?" zeptal se barman.

Byl plešatý, vážil tak dvacet kilogramů přes svou ideální váhu, ale ani vrstva tuku nedokázala zamaskovat robustní kostru a svalstvo. Než se zeptal, co si dám k pití, nechal mě deset minut v klidu. Byl v branži dlouho a pochopil, že nestojím o přílišnou pozornost.

"Mléko. Odtučněné," objednal jsem si.

"Ano, pane," řekl a rychleji, než bych od člověka jeho rozměrů čekal, přede mě postavil vysokou tlustostěnnou sklenici a vzápětí ji naplnil mlékem.

Dál už mě nechal na pokoji a odstěhoval se k druhému konci pultu.

Bar Hi-tech dělal čest svému jménu, a přestože se muži, zapalující si cigára jedno od druhého, snažili, souboj s výkonnou klimatizací prohrávali. Někdo si v džuboxu pustil starý dobrý rokenrol, poklepával jsem si prsty do taktu. Mám rád starý dobrý rokenrol.

Gregory Negr se objevil až o půl hodiny později. To už mi ve sklenici zbýval jen poslední lok. Byl to vysoký míšenec, kdyby neměl blond vlasy, většina lidí by ho označila za černocho. Prý pocházel odněkud z Ukrajiny. Nezajímalo mě, co je zač, já ho měl jen zabít. Věděl jsem o něm pouze to, že je člověk, dobře střílí a je zatraceně rychlý.

Doprovázeli ho dva muži, podle chování obchodní partneři. Odhadoval jsem je na obchodníky s bílým masem, distributory drog nebo kšeftmany se zbraněmi. Ani to mě nezajímalo, na ně zakázka nezněla.

Počkal jsem, až se zaberou do rozhovoru, zkontroloval, zda mám sako rozepnuté, a levý cíp si posunul víc na stranu.

Trochu širším krokem, než na pohled vypadalo přirozené, jsem se přikolébal k jejich stolu.

"Irena říká, že to za to moc nestojí," řekl jsem ochraptěle a zašklebil se. "Vlastně ti to vůbec nestojí."

Ti dva ke mně nechápavě vzhledli, Gregory stiskl čelisti, až se mu rty změnily v dvě úzké čárky. Irena byla holka, se kterou to nějakou dobu táhl, a zřejmě mu na ní záleželo. Až tak moc, že po tom, co mu řekla, že ho má plný zuby, ji nedokázal na revanš ani znásilnit. Ona si mě však nenajala, na to neměla dost peněz.

"Pánové, jestli obchoduje, tak jak šuká ženský, asi bych si s ním jakýkoliv kšefty rozmyslel. Gregory je prostě měkkej a jeho dobrý dny jsou dávno pryč. Dřív či později ho čeká předplacený místečko mezi tichejma nebožtíkama, že jo?"

Protáhl jsem slova venkovským způsobem a zatvářil se ještě přihloupěji než obvykle. Nedošlo mu, že ho provokuji. S tváří zkřivenou vztekem sáhl po bouchačce v podpažním pouzdru. V okamžiku, kdy se ocel zaleskla ve světle tlumených neónů, jsem švihl rukou k boku a vystřelil. Dvakrát. První rána ho zabila a druhá překotila i se židlí dozadu. Poniklovaná pětáctýřička mu vyklouzla z prstů a zarachotila na podlaze. Nechal jsem svou vlastní zbraň viset za kryt lučičku na prostředníku a pokrčil rameny.

"Sáhl po ní první, nutná sebeobrana," pronesl jsem k jeho společníkům a s pistolí na prstě se vrátil k baru.

Za půl hodiny jsem seděl na nepohodlné židli před poručíkem Kaslejem.

Hrál si s mou pistolí, zásobník, v němž chyběly dva náboje, měl položený na stole vedle levé ruky.

"Pistole se pouhými šesti náboji v zásobníku, trochu nezvyklá ráže čtyřicet, hlaveň z titanové slitiny, zbytek z plastů.

Extrémně lehká zbraň," vypočítal přednosti mého prostředku k obživě a přemýšlivě mě pozoroval.

"Pistole je plochá a při tasení je menší pravděpodobnost, že se zasekne. Ráže je kompromis mezi zastavovací schopností a hmotností," doplnil jsem jeho úvahu, protože jsem přesně věděl, kam směřuje.

Rád jsem konečně mluvil spisovným jazykem a ne žargonem podsvětí. Jednou z mých slabostí a předností současně je, že se téměř ve všem přizpůsobuji prostředí, ve kterém pracuji.

Poručík Kaslej se na mě podíval trochu podezíravě, ale můj střízlivý tón ho přesvědčil, že mi jde jen o technické přednosti zbraně a neutahují si z něho.

"Čtyři muži v baru potvrdili, že jste se bránil. Gregory zaútočil první," zkonstatoval.

"To je přece skvělé, pak nebude mít soud žádnou práci," prohlásil jsem optimisticky a nasadil svůj úsměv číslo čtyři určený pro jednání s úřady a obzvlášť příjemnými lidmi.

"Jenomže já vím, že v průběhu tří let, co v našem městě žijete, je to třetí člověk, kterého jste v sebeobraně zabil."

Naštěstí mluvil jen o lidech. Nechtěl jsem lhát, proto jsem mlčel. Průměrně jednou za rok dostávám obdobnou zakázku. Ještě chvíli jsme si nezávazně povídali a potom mě pustil, jen pistoli si nechal jako předmět doličný pro pozdější přelíčení. Nevadilo mi to, v trezoru v kanceláři jsem měl ještě tři další, úplně stejné.

Do postele jsem se dostal krátce před druhou. Nerad chodím pozdě spát, narušuje to mé biorytmy.

Přesto jsem už kolem deváté začal v tělocvičně s každodenním tréninkem. Lehký adrenalinový závdavek, který po obdobné práci vždy cítím, mi pomohl vychutnat si každý pohyb. I v dojo to bylo lepší než obvykle a musel jsem se vědomě krotit, abych soupeře šetřil. Odpoledne následovala autohypnotická seance a úplně nakonec trénink v posilovně.

U večere složené ze tří chodů: z dávky pečlivě odvážených esenciálních aminokyselin, z porce tekutých větvených aminokyselin a kuřecího masa se zeleninou alespoň naoko se tvářícího jako skutečné jídlo, které by mírně úchylným lidem mohlo i chutnat, jsem dostal výpis z banky. Zákazník doplatil zbytek honoráře, opět jsem byl bohatší.

Večere, stejně jako všechna předchozí jídla, odvažovaná na lékárnických vahách a maximálně přizpůsobená mému metabolismu, mě jako obvykle příliš nenadchla. Při pohledu na výpis z konta jsem se už poněkolkáté zeptal sám sebe, zda mi to stojí za to. Měl jsem víc peněz, než do konce života dokážu utratit. Bohužel jsem znal odpověď. Před pěti lety jsem si řekl dost, dožij v klidu a míru a vychutnej si své krvavé peníze. Stačily dva měsíce, abych pochopil, že tuhle možnost nemám. Bez adrenalinu, bez riskování vlastního života, mi svět připadal šedivý a nezábavný. A věrejšek byl jen slabým odvarem toho, co mě lákalo.

Unavený fyzickým i psychosomatickým tréninkem jsem se rozvalil na pohovce a zapnul televizi. Ani ženy jsem si nemohl dovolit, protože jen muž, jehož chtíč není ukojen, může trvale přebývat na hraně. A já musel být na hraně, smysly a schopnosti vybroušené až za hranici možností. Jinak bych nepřežil.

O půl sedmé večer jsem dostal novou zakázku. Přišla elektronickou poštou, zašifrovaná veřejným klíčem a její součástí byl celý balík dokumentů.

Už první řádek mě zaujal. Odměna byla o řád větší než obvykle. Podle nepsaných zákonů mé profese to znamenalo problémy, velké problémy. Nikdo nikdy nevyhazuje peníze pro nic za nic a nabídnutá suma znamenala, že zabít Ala Žambocha bude velmi těžké.

Krev v žilách mi náhle kolovala o poznání rychleji a vzduch získal zázračnou příchut' života. Opět jsem jel na hraně a vědomí rizika dodávalo každému nadechnutí, každému doušku vody, chuti sousta ten neopakovatelný dojem jedinečnosti. Mým protivníkem byla smrt a já si to dobře uvědomoval. Řemeslo jsem zdědil po dědečkovi, který se dožil požeňnaného věku dvaapadesáti let. I když v jeho době to bylo mnohem jednodušší.

Spát jsem šel až k ránu. Na stopě jsem netrénováni ani nedodržel vědecky připravenou životosprávu. Na stopě jsem žil na adrenalinu.

Díky dodaným materiálům mé pátrání netrvalo příliš dlouho. Al Žamboch byl upír minus třicáté generace, v slangu mého fochu to znamenalo, že chodil po světě zhruba nějakých šest set let, možná ještě o něco déle. Někdy v šestnáctém století, ale docela dobře už ve dvanáctém, z té doby data chyběla, se přestěhoval z nynějšího Rumunska na území České republiky a stal se příslušníkem skupiny Valachů osídľující pro místní obyvatele nehostinné hory. V sedmnáctém století v přestrojení za jednoho ze svých potomků emigroval do Ameriky, aby se po dvou stech letech vrátil zpátky do Evropy. Ted' žil v Paříži a často létal za obchodem do Tokia.

Nedělal jsem si iluze - většina mých klientů byli upíři toužící zbavit se svých nepohodlných soukmenovců. Pro lidi bylo obrovským štěstím, že vnitřní kodex zabráňoval predátorům z absolutního vrcholu potravní pyramidy rozmnožovat se geometrickou řadou, navíc jejich hierarchická klanová společnost ctíla zákon krevní msty. Dosud nikdy jsem však nedostal zakázku na upíra třicáté generace a vlastně jsem si ani nemyslel, že by v tvrdé konkurenci mohl někdo přežít tak dlouho. Staří upíři byli mezi svými více na očích a následně terčem většího množství útoků. Současně to však s nimi bylo jako s kvalitním koňakem. Čím starší, tím lepší. Lepší znamenalo nebezpečnější. Kolem páteře mě zamrazilo, chlad obav a strachu sklouzl až někam dolů do slabin a v krvi jsem pocítil vlnu endomorfínů. Můj nový cíl musel být skutečně nebezpečné monstrum!

Na oběd jsem si zašel k Zelené ovečce, jedné z nejlepších místních restaurací, a dopřál si krvavý steak s oblohou, hranolky a kopec tatarské omáčky. Jel jsem na adrenalinové vlně tak vysoké, že se mi skoro tajil dech a srdce přeskakovalo z taktu do taktu. Chvíli jsem dokonce přemýšlel o tom, že bych si mohl dovolit i ženu, ale nakonec jsem nápad zamítl. Nemohl jsem vědět, co šest set let starý upír dokáže a každý kousek ostří, který bych ztratil, mi mohl chybět.

Pana Ala Žambocha jsem poprvé spatřil přesně čtrnáct dní potom, co jsem dostal zakázku. Vracel se sám z výstavy asijského umění. Svou milenkou - Amelu Shanto, drobnou mulatku lehce asijských rysů, doprovodil až domů a potom řídil svůj bentley sám, bez šoféra. Upíři nemají rádi služebnictvo a vůbec přítomnost lidí, tedy aspoň upíři třetí a vyšší generace.

Vystoupil z vozu před vilou v jejímž okolí nesvítilo jediné světlo. On díky svým supercitlivým očím viděl ve tmě, navíc měl extrémně dokonalý sluch a čich. Já poslední model armádního noktovizoru. Dva muže, kteří se jako stíny odlepili od sloupků brány vedoucí na jeho pozemky, zaregistroval okamžitě. Najednou se nepohyboval přirozeným způsobem vlastním všem tvorům z masa a krve, ale přelával se z jedné polohy do druhé jako rtuťový přízrak. Jeden ze zabijáků měl kuš a druhý brokovnici. Legendy o upírech jsou v zásadě pravdivé. Stříbro, dubový nebo vrbový kolík je zabijí

spolehlivě, kříže, svěcená voda podle toho, ze kterého národa ten který noční tvor vzešel. Upíra indiánského původu můžete ve křtitelnici klidně vykoupat a nic si z toho nebude dělat. Na každého však působí, když mu useknete hlavu nebo způsobíte tak masivní zranění, že ho nezachrání ani jeho zázračná schopnost regenerace a on vykrvácí.

Ti dva byli profici. Lučištník vystřelil, aniž by na sebe upoutal pozornost. Al však kupodivu nešel k zemi, místo toho se zhroutil zabijákův parťák, vzápětí houkla brokovnice. Výstřel spustil poplašný systém vily za pásem cypřišů a skoro okamžitě jsem zaslechl sirénu policejního auta. Šlápl jsem na plyn ukradeného taxíku a zmizel.

Až v hotelovém pokoji jsem z pořízeného videozáznamu pochopil, co se vlastně stalo. Al chytil šipku z kuše pár centimetrů před svým tělem a krátkým švihem zápěstí ji vrhnul proti druhému muži. Než se ten zhroutil k zemi, vyrval mu brokovnici a výstřelem zabil lučištníka. Později jsem si v novinách přečetl, že bývalý legionář byl z tajemných důvodů svými druhy popraven stříbrnými broky. Znovu a znovu jsme si promítal videozáznam a víc a víc mě udivovala neskutečná rychlost a reakční doba Ala Žambocha. Skoro to vypadalo, že ten chlap uměl předvídat budoucnost. Ti dva, oba lovci začátečníci se třemi úspěšnými zákroky proti upírům, neměli nejmenší šanci. Sám jsem byl kdysi na začátku své kariéry využit podobně. Na rozdíl od nich jsem přežil.

Trávil jsem u třísekundového šotu ve falešných barvách noktovizoru celé hodiny, procházel si jednotlivé pohyby, gesta, výrazy ve tváři. Každé další shlédnutí mě utvrzovalo v tom, že na něho nemám. Upír třicáté generace byl mimo mé možnosti, to znamenalo mimo možnosti kteréhokoliv člověka. Žil jsem jako mnich, mou životosprávu by mi mohli závidět všichni špičkoví sportovci, díky výcviku, hypnóze a meditacím jsem měl reakční dobu rychlejší, než lékaři a psychologové považovali za možné. Přesto... Slovo přesto však pro mě nic neznamenalo. Lovit bylo jako droga, byl to smysl života. Právě proto jsme všichni umírali mladí. Najít kořist, na kterou si člověk netroufl, znamenalo vzdát se opojného adrenalinu, nekončícího závodu se smrtí, netroufnout si znamenalo prohrát, umřít.

Přestal jsem jíst steaky a hranolky, přestal jsem se účastnit společenských večírků. Informace o mně trousili najatí lidé, skrze prostředníky jsem nakupoval a prodával asijské umělecké předměty v dražbách, hledal kontakty mezi Alovým služebnictvem. A hlavně jsem, hnán strachem a touhou přežít, trénoval, mučil se a současně se radoval. Každý den bolel, každý den jsem se cítil jako v ráji.

Trvalo mi šest měsíců, než mě poprvé pozval k sobě. Nechápal jsem, jak to že lidé už od pohledu nepochopí, že ten tvor přežívá celá staletí. Každá jeho poznámka v sobě skrývala další smysl a jen historik nebo někdo z mé branže, by dokázal ocenit jeho reminiscence a anekdoty. A já trénoval, cvičil, meditoval, cvičil a pořád dokola. Dostalo se mi ještě jedné výstrahy. V průběhu šesti měsíců se Al Žamboch stal cílem útoku tří zlodějíčků. Vystrašil je tolik, že na něho vystřelili, ale netrefili se. To byla oficiální verze policie, já si však myslel, že tu kulkou chytil.

Spousta lovců upírů zahynula kvůli pocitu vlastní dokonalosti, vlastní neporazitelnosti. Je těžké mu nepropadnout, když běháte stovku rychleji než olympijský vítěz a prsty prorazíte betonovou zeď. Někdy během osmého měsíce svého fanatického martýria jsem se rozhodl nepoužít kuši, pistol, dokonce ani odstřelovačskou pušku s uranem vyvažovanou stříbrnou kulkou. Nevěřil jsem, že bych ho moderními prostředky dokázal zabít. Můj děd zahynul, když šavlí napadl upíra - důstojníka v německé armádě. Před tím se ho někdo jiný pokusil zabít puškou na slony. Po dotyčném zbyly jen krvavé cary rozvěšené po stromech. Děd na rozdíl od něj uspěl, ale trvalo mu to příliš dlouho a zabili ho dávkou ze samopalů. Já to chtěl provést podobně.

V prosinci, těsně před vánocemi, pořádal Al párty spojenou s prohlídkou jeho soukromých sbírek a já byl jeden z pozvaných.

Věděl jsem, že jsme všichni kontrolováni detektory kovů, že procházíme přes čidla těch nejmodernějších přístrojů a vůbec mi to nevadilo. Nic jsem s sebou nenesl, vše potřebné jsem chtěl najít uvnitř.

V průběhu večera jsem vypil jen dva pomerančové džusy a mé vnitřnosti se s každou minutou měnily v kluzké klubko silikonových hadic plněných kapalným dusíkem.

"Není vám dobře?" oslovila mě lady Amela Shanto.

Jen málokdo věděl, že je Alovou milenkou. Zavrtěl jsem hlavou a z tácu jí podal sklenku šampaňského. Byla půvabná, její křehká krása se snoubila s energickými črty obličeje. Snad jen kvůli ní mi vadilo, co se chystám udělat. V průběhu svého víc než půlročního sledování jsem zjistil, že vztah těch dvou se podobá příběhům z románů minulého století.

Jenomže on byl upír a já lovec.

Nakonec se večírek přehoupnul do druhé poloviny a se sklenkami vína v rukou jsme přešli k prohlídce sbírek. Znal jsem historii každého exponátu, byla to součást mého krytí, mé práce. Jediné, co mě kromě splnění úkolu zajímalo, byly meče. Al jich dokázal shromáždit opravdu hodně, značná část jich pocházela ještě z období starých japonských čepelí a jeho sbírka kočovnických zbraní z doby Kublajchána byla snad nejnádhernější na světě.

U mečové expozice jsme se spolu zapovídali a ocitli se až na konci průvodu hostů.

"O téhle čepeli se tvrdí, že pochází ze čtrnáctého století, i když já soudím, že jde o sto let mladší repliku," ukázal jsem na japonský tači meč pověšený nad mečovou soupravou ze století šestnáctého.

Al se na mě podíval, v obličeji se mu mihl výraz, který jsem nedokázal rozšifrovat. Na okamžik jsem si myslel, že mě prohlédl. On však pouze pohlédl na Amelu a ta bez jakékoliv slovní domluvy vedla hosty dál. Ti dva si opravdu rozuměli.

Když se za posledním z hostů zavřely dveře zbrojnice, sundal meč ze stěny a obřadně mi ho podal.

"Čepel by měla být obnažena jen za účelem prolítí krve," vyslovil s úsměvem prastarou zásadu válečníků.

Palec po palci jsem ten břitvovitě ostrý, staletí starý kus oceli vytahoval z pochvy. Uplynulé měsíce a vlastně celé roky mého předchozího života se slily do jediného okamžiku. Cítil jsem váhu zbraně, představoval si pocity jejího tvůrce a poslední myšlenky lidí, kteří s ní byli zabiti. Čepel byla unavená četným přebušování, to znamenalo, že prošla mnoha souboji. Přesto, nebo právě proto, to byl nástroj dokonale předurčený ke svému účelu - k zabíjení. Al se na mě díval a něco z mého pocitu se odrazilo v jeho vlastním obličeji. Musel to chápat, protože sám byl zabiják z podstaty, predátor

predátorů.

Popřel jsem všechno, čemu jsem se ve svém řemesle naučil, a odmítl jsem poskytnutou výhodu. Nezaútočil jsem a místo toho řekl:

"Jsem lovec. Vezmi si zbraň a ukaž, zda žiješ náhodou, či právem."

Jeho pohyb byl tak rychlý, že jsem ho ani neviděl, pouze jsem zaregistroval záblesk katany, ale to už jsem paríroval, čepele se smekly jedna po druhé, my se otřeli boky o sebe a vůně našich parfémů se promísily do jednoho oblaku.

Naznačil sek na bok, zaútočil na hlavu, ale i to byl jen zálud a hrot jeho meče mě škrábl na krku. Byl rychlejší a lepší.

Nebál jsem se, věděl jsem, že to je chyba, ale nedokázal jsem si pomoci. Přestoupil jsem hranici. Kontroval jsem bodem na břicho, odsmykem odvrátil jeho krátký sek přes krk a pokusil se ho z otočky seknout přes záda. Byl rychlejší, bolest mě zkroutila a mé vidění ztratilo ostrost. Ještě lepší, než jsem si myslel. Nelidsky razantním krytem protisekem mi vyrazil jílec z rukou. Přesto jsem svůj útok dokončil, jako bych meč stále držel. Tvář mu zohyzdil šrám, levé oko se mu zalilo krví. Bolest zranění mě ovládla, nedokázal jsem přemýšlet, jen jednat. Jako loutka, které nedošlo, že už nemá zbraň, jsem pokračoval v boji a než mě stačil zasáhnout, provedl útok na břicho. Zhroutil se, jeho bílá košile se zabarvila krví. Bylo jí tolik, že to nemohl přežít. I upíři umírají, když jim vypadnou vnitřnosti z těla. Pochopil jsem, skutečný meč se změnil v myšlený meč a já nepotřeboval ocel, abych zabíjel, stačila má vůle. Napřáhl jsem se k finálnímu seku, náhle se přede mnou zhmotnila Amela. Její dlaň se mě nedotkla, ale síla úderu mnou smýkla až ke stěně. Ještě jsem se pokusil vstát, ale ostří - neostří mě pošimralo po hrudníku. Také nepotřebovala k zabíjení čepele.

Umíral jsem. Křehká žena se napřáhla k poslední ráně. Pochopil jsem, že ani ona není člověk - pohybovala se rychlostí odporujícím přírodním zákonům.

"Nezabíjej ho, prosím," zaslechl jsem Alův slábnoucí hlas.

Seděl jsem ve své kanceláři a pročítal nabídku zakázky. Můj další cíl chodil po tomto světě už více než dvanáct set let. Nevěděl jsem, zda Al umřel, nevěděl jsem, proč mě Amela nezabila, a už vůbec jsem netušil, upír kolikáté generace vlastně byla. A naprosto mi nebylo jasné, proč mě doporučila svým známým z nejvyšších kruhů své rasy. Jedno jsem však věděl jistě - i upír se může žít jako lovec upírů. Svět, který se přede mnou otevíral, byl větší, než jsem si kdy předtím dokázal představit. V žilách mi opět pulsoval adrenalin, cítil jsem to opojné chvění a věděl jsem, že na téhle jízdě mě zastaví až definitivní smrt.

KONEC